

**Ομιλία του Προέδρου της Νέας Δημοκρατίας
κ. Αντώνη Σαμαρά
στο Ελληνοαμερικανικό Επιμελητήριο**

Κυρίες και κύριοι,

Επιτρέψτε μου μια απάντηση στην «προτροπή» που ακούστηκε, να παραταθεί η κυβέρνηση Παπαδήμου...

Η κυβέρνηση αυτή είναι προσωρινή και μεταβατική, για να μη χρεοκοπήσει η χώρα. Για να ολοκληρωθεί το «κούρεμα» του παλαιού ιδιωτικού χρέους και να αποκατασταθεί η βιωσιμότητα του συνολικού χρέους μας.

Όλα αυτά θα κριθούν στους επόμενους δύο μήνες. Και τέλος!

Συμφωνία μακροχρόνιας διακυβέρνησης μεταξύ των κομμάτων δεν υπήρξε. Επομένως πως θα παραταθεί; Πώς θα κυβερνήσουμε;

Ας το καταλάβουμε: υπάρχει έλλειμμα αξιοπιστίας στην ελληνική πολιτική.

Εμείς θέλουμε να αποκατασταθεί το έλλειμμα αυτό. Και γι' αυτό ό,τι υπογράφουμε το εννοούμε. Και το τηρούμε. Και το φτάνουμε ως το τέλος του.

Δεν θα αποκατασταθεί το έλλειμμα αυτό, αν άλλα συμφωνούμε κι άλλα κάνουμε.

Δεν θα αποκατασταθεί το έλλειμμα αξιοπιστίας, αν πάψουμε να τηρούμε τα συμφωνημένα.

Εμείς την υπογραφή μας να τη σεβόμαστε!

Κι ύστερα δεν είναι μόνον αυτά: Μια κυβέρνηση που θα πάρει δύσκολες αποφάσεις δεν μπορεί να σταθεί χωρίς νωπή εντολή από το λαό!

Ξέρετε, από την ώρα που συγκροτήθηκε η κυβέρνηση Παπαδήμου, δημιουργήθηκε μια «βαλβίδα ασφαλείας» στην κοινωνία. Λειτουργήσε «καταπραϋντικά» για την κοινωνική αναταραχή που σιγοβράζει...

Δεν υπάρχουν πια σοβαρές ταραχές στους δρόμους, γιατί ο λαός βλέπει την προοπτική να εκφραστεί στις κάλπες πολύ σύντομα...

Αυτή την κοινωνική γαλήνη τη χρειαζόμαστε. Θέλουν κάποιοι να αφαιρέσουμε τη «βαλβίδα ασφαλείας»; Αν το κάνουμε, θα ήταν πολύ πιθανό να προκληθούν κοινωνικές εκρήξεις!

Ύστερα η περίοδος των δύσκολων αποφάσεων δεν θα κρατήσει δύο τρεις μήνες. Θα κρατήσει δύο-τρία χρόνια. Τουλάχιστον...

Η χώρα δεν μπορεί να κυβερνάται όλο αυτό το διάστημα από μια κυβέρνηση, όπου τα κόμματα τα οποία τη στηρίζουν δεν έχουμε συμφωνήσει σε τίποτε μακροχρόνιο. Χωρίς καμιά νομιμοποίηση!

Πιστεύει κανείς ότι θα άντεχε μια τέτοια κυβέρνηση; Δεν νομίζω...

Κάτι τέτοιο θα οδηγούσε σε πολιτική ακυβερνησία και κοινωνική ένταση!

Κι αυτό δεν το θέλει κανείς!

Μέχρι πριν από δύο χρόνια μια τέτοια κυβέρνηση συνεργασίας ανάμεσα σε κόμματα με μεγάλες αποκλίσεις μεταξύ τους θεωρείτο συνταγή «ακυβερνησίας»!

Και πολύ σωστά...

Τώρα, πως ξαφνικά, αυτό που ως πριν λίγο το λέγαμε όλοι «ακυβερνησία», ξαφνικά θεωρείται «μοναδική λύση σωτηρίας»;

Βέβαια, το ΠΑΣΟΚ βλέπει να βυθίζεται. Είδατε και το φιάσκο της εφεδρείας... Και ζητά να παραταθεί η τωρινή κυβέρνηση για να αποφύγει το ίδιο τα χειρότερα! Το ΠΑΣΟΚ βάζει το δικό του μικρο-κομματικό όφελος πάνω από το εθνικό συμφέρον και ζητά - εμμέσως ή αμέσως - παράταση θητείας της σημερινής κυβέρνησης.

Εμείς επιμένουμε στην ομαλότητα! Δεν την υπονομεύουμε...

Κανένα «πρόγραμμα σταθεροποίησης» δεν μπορεί να επιτύχει σε συνθήκες μη ομαλότητας και κοινωνικής αναταραχής.

Θεωρούν «ανώριμο» το λαό, όσοι απεύχονται τις εκλογές σύντομα...

Εμείς, αντίθετα, τον εμπιστευόμαστε!

Δεν μπορεί να παραταθεί μια Βουλή που προέκυψε από το εμπρηστικό εκλογικό σύνθημα «λεφτά υπάρχουν».

Έτσι προέκυψε η σημερινή Βουλή! Το ξέχασε αυτό κανείς;

Γι' αυτό και η προηγούμενη κυβέρνηση άλλα πράγματα δεν τα τόλμησε κι άλλα τα έκανε, υπό πίεση, στραβά και μισά...

Και δεν μπόρεσε να διαπραγματευθεί το παραμικρό!

Από δω κι εμπρός, για να προχωρήσουν οι μεγάλες αλλαγές που πρέπει να γίνουν στο τόπο, χρειάζεται κυβέρνηση με σαφή και ισχυρή εντολή από το λαό.

Η κυβέρνηση Παπαδήμου είναι μια μεταβατική κυβέρνηση. Με σύντομο, αλλά πολύ κρίσιμο έργο. Ας τη βοηθήσουμε να το κάνει σωστά και να το ολοκληρώσει εγκαίρως. Κι ας μη την υπονομεύουμε.

Ξέρετε, την κυβέρνηση Παπαδήμου πολλοί δεν την ήθελαν...

Εννοώ από εκείνους που ξαφνικά τώρα την... «αγάπησαν»!

Εγώ είμαι απ' αυτούς που την ήθελαν! Και τη στήριξα αποφασιστικά, ώστε η Ελλάδα να γλιτώσει από τη φοβερή περιπέτεια του «δημοψηφίσματος», όπου την είχε μπλέξει ο κ. Παπανδρέου. Μην το ξεχνάτε αυτό...

Δεν θα αφήσω κανένα να την υπονομεύσει.

Και πιστέψτε με, δεν υπάρχει πιο ευθεία υπονόμηση από το να μιλάμε σήμερα για «παράταση της θητείας της»...

Αντί να τη βοηθάμε να ολοκληρώσει την αποστολή της.

Γι' αυτό επαναλαμβάνω: Δεν θα αφήσω κανένα να την υπονομεύσει...

Φίλες και φίλοι,

Όπως γνωρίζετε, η Ελλάδα βρέθηκε τα τελευταία δύο χρόνια στο επίκεντρο μιας οικονομικής κρίσης, η οποία δεν είναι πια μόνο ελληνική, έχει ήδη γίνει πανευρωπαϊκή κρίση χρέους. Και κινδυνεύει να πάρει παγκόσμιες διαστάσεις, αν η Ευρώπη επανέλθει σε ύφεση και παρασύρει όλο τον υπόλοιπο κόσμο σε παγκόσμια ύφεση.

Σήμερα, όμως, δεν θα σας μιλήσω για την κρίση. Θα σας μιλήσω κυρίως για το πώς θα ξεπεράσουμε την κρίση, για το τι πρέπει να κάνουμε για να αποτρέψουμε τα χειρότερα και να έλθουν τα καλύτερα. Στην Ελλάδα, ασφαλώς. Αλλά και στην υπόλοιπη Ευρώπη.

Γιατί όσα δοκιμάστηκαν στη χώρα μας τον τελευταίο ενάμιση χρόνο, και – κυρίως – όσα δεν δούλεψαν, αποτελούν πια παρακαταθήκες που ξεπερνούν τα σύνορά μας. Αποτελούν εμπειρίες που πρέπει να τις λάβουν υπ' όψιν πολλές άλλες χώρες. Για το τι πρέπει να κάνουν. Και κυρίως για το τι πρέπει να αποφύγουν...

Υπάρχουν, λοιπόν, πέντε πράγματα που δεν πρέπει να κάνουμε όταν έχουμε τέτοια κρίση χρέους:

* Δεν βάζουμε φόρους σε περίοδο ύφεσης.

* Δεν προχωράμε σε οριζόντιες περικοπές, για να μειώσουμε τη σπατάλη.

* Δεν κάνουμε πρόγραμμα δημοσιονομικής προσαρμογής, χωρίς να παίρνουμε ταυτόχρονα μέτρα για την ανάκαμψη της Οικονομίας.

* Δεν ζητάμε θυσίες, χωρίς φώς στην άκρη του τούνελ.

* Δεν παραμελούμε ποτέ – μα ποτέ – τη ρευστότητα της Οικονομίας.

Καθένα από τα πέντε αυτά σφάλματα μπορεί να ματαιώσει την δημοσιονομική προσαρμογή. Μπορεί, δηλαδή, να οδηγήσει σε ύφεση μάλλον, παρά σε μείωση του ελλείμματος. Και η ύφεση με τη σειρά της θα διαιωνίσει τα μεγάλη ελλείμματα και θα εκτοξεύσει το χρέος.

Κι όταν οι θυσίες οδηγούν σε επιδείνωση της οικονομικής κατάστασης τότε η ίδια η Κοινωνική Συνοχή θα απειληθεί, η - όποια - κυβέρνηση θα σπαταλήσει το πολιτικό της κεφάλαιο, θα χάσει την αξιοπιστία της και θα είναι πολύ δύσκολο αργότερα ακόμα και να διορθώσει τα σφάλματά της. Γιατί μια κοινωνία δεν αντέχει συνεχείς θυσίες χωρίς αντίκρισμα...

Από τα πέντε αυτά πράγματα που δεν πρέπει να κάνει κανείς, από τα πέντε αυτά σφάλματα που πρέπει να αποφύγει, και που το καθένα μόνο του μπορεί να ματαιώσει κάθε προσπάθεια διεξόδου από την κρίση, εδώ στην Ελλάδα έγιναν και τα πέντε!

Κι αυτό δεν πρέπει να συνεχιστεί στην Ελλάδα. Και δεν πρέπει να επαναληφθεί οπουδήποτε αλλού...

Κυρίες και κύριοι,

Ας δούμε τώρα τι πρέπει να γίνει. Τι προτεραιότητες πρέπει να θέσει κανείς εξ αρχής. Και πώς να εφαρμόσει πολιτικές που εξασφαλίζουν άμεσα αποτελέσματα:

* Πρώτον, να πάρει μέτρα περικοπής της σπατάλης! Αλλά στοχευμένα μέτρα, εκεί που υπάρχει πράγματι, σπατάλη. Όχι οριζόντιες περικοπές.

Μη πει κανείς ότι «δεν ξέρουμε που υπάρχει σπατάλη και γι' αυτό κόβουμε όπου βρούμε». Αυτό θυμίζει το παλιό εκείνο πονάει κεφάλι-κόβει κεφάλι! Δεν θεραπεύει τον άρρωστο. Τον αποτελειώνει...

Οι συντάξεις των 700 ευρώ δεν ήταν «σπατάλες»! Οι άνθρωποι πλήρωναν για τις συντάξεις τους με εισφορές όσο δούλευαν.

Όταν τους κόβουμε τις συντάξεις τους, δεν κόβουμε δημόσιες σπατάλες, αλλά τους θυσιάζουμε επειδή η Πολιτεία δεν μπορεί ή δεν θέλει να αγγίξει την αληθινή σπατάλη.

Επί πλέον, οι χαμηλές συντάξεις γυρίζουν κατευθείαν στην οικονομία. Και ένα μέρος τους γυρίζει κατευθείαν στο δημόσιο ταμείο, ως φόροι κατανάλωσης, ΦΠΑ κλπ. Αν κόψεις αυτές τις συντάξεις, το δημόσιο ταμείο δεν θα κερδίσει μόνο, θα χάσει κι όλα! Κι αν ο τζίρος των μαγαζιών μειωθεί, αν τα επιχειρηματικά κέρδη μειωθούν, αν κι άλλοι εργαζόμενοι χάσουν τη δουλειά

τους, ή δουν τις αποδοχές τους να μειώνονται, τότε το δημόσιο ταμείο θα χάσει κι άλλα έσοδα, ενώ θα μεγαλώσουν κι οι δαπάνες του. Οπότε τελικά με τις οριζόντιες περικοπές μπορεί τελικά το δημόσιο ταμείο να χάσει περισσότερα απ' όσα κερδίζει.

Αντίθετα, σπατάλες είναι χρήματα που δαπανώνται χωρίς να αποδίδουν και χωρίς να επιστρέφουν στο σύνολο τους στην οικονομική δραστηριότητα. Αυτά μπορούν να περικοπούν σχετικά εύκολα με μικρές αρνητικές επιπτώσεις και με καθαρό όφελος στο δημόσιο ταμείο.

Σπατάλη είναι η μεγάλη κυβέρνηση που κοστίζει όλο και περισσότερα και προσφέρει όλο και λιγότερα. Και απ' αυτήν αρχίζεις τις περικοπές. Για να πειστούν όλοι ότι εννοείς αυτά που λες. Και για να πειστεί και η κοινωνία ότι σέβεσαι το υστέρημα της που σου δίνει.

-- Είναι σπατάλη να προσλαμβάνονται δεκάδες χιλιάδες «ημέτεροι» στο δημόσιο, όταν ομολογείται πλέον ότι οι δημόσιοι υπάλληλοι είναι υπεράριθμοι και πρέπει να μειωθούν.

-- Είναι σπατάλη να δημιουργούνται – τέτοιες ώρες, μετά το 2010 - δεκάδες νέοι δημόσιοι οργανισμοί, όταν ομολογείται απ' όλους πλέον, ότι υπάρχουν ήδη εκατοντάδες άχρηστοι δημόσιοι οργανισμοί κι ότι η γραφειοκρατία έχει πάρει τεράστιες διαστάσεις και πρέπει να μειωθεί. Κι αντί να τη μειώνουν τη διογκώνουν.

-- Είναι σπατάλη να διατηρούνται δημόσιες επιχειρήσεις με τεράστιες ελλείμματα και χαμηλότατη απόδοση στην κοινωνία. Κι όμως δεν γίνεται προσπάθεια να εξαλειφθούν τα ελλείμματά τους. Αντίθετα κόβονται οριζόντια οι χαμηλοί μισθοί και οι συντάξεις από παντού.

Είναι ακόμα σπατάλη αυτό που γίνεται στα φάρμακα και στις προμήθειες.

Προσέξτε: Δεν θέλω να πω ότι δεν έγινε τίποτε σωστό τα τελευταία δύο χρόνια για να χτυπηθεί η πραγματική σπατάλη.

Αλλά κι αυτά τα λίγα που έγιναν ήταν αυτά ακριβώς που το ΠΑΣΟΚ ως Αντιπολίτευση εμπόδιζε να γίνουν στο παρελθόν, κατεβάζοντας τα συνδικάτα στους δρόμους για το παραμικρό και πυροδοτώντας κοινωνικές εκρήξεις.

Αντίθετα, εμείς, η Νέα Δημοκρατία, επειδή ακριβώς ως κυβέρνηση τα προσπαθήσαμε και συχνά προσκρούσαμε στις λυσσαλέες αντιστάσεις της τότε Αντιπολίτευσης, τώρα που εμείς βρεθήκαμε στην Αντιπολίτευση, ό,τι θετικό έγινε, το ψηφίσαμε και το στηρίξαμε. Και ποτέ δεν πυροδοτήσαμε κοινωνικές εκρήξεις.

Το υπογραμμίζω αυτό, γιατί αντίθετα απ' ό,τι ισχυρίζονται κάποιοι, όχι δεν είμαστε «όλοι ίδιοι»!

* Δεύτερο, εκείνο που οφείλει να κάνει κανείς σε τέτοιες περιπτώσεις δημοσιονομικής κρίσης είναι να πάρει ταυτόχρονα μέτρα ενίσχυσης της οικονομικής δραστηριότητας.

Κάποιοι ισχυρίζονται ότι αυτό δεν είναι δυνατό. Υποστηρίζουν ότι κάθε μέτρο ενίσχυσης της οικονομικής δραστηριότητας έχει δημοσιονομικό κόστος. «Αυξάνει το έλλειμμα» μας λένε...

Αλλά έχουν άδικο. Γιατί σε μια οικονομία μη ανταγωνιστική, υπάρχουν πολλά πράγματα που μπορούν να γίνουν χωρίς κόστος, ή με ελάχιστο δημοσιονομικό κόστος και τα οποία θα μπορούσαν να ενισχύσουν άμεσα την οικονομική δραστηριότητα. Ιδιαίτερα αν εφαρμόζονταν από την αρχή...

Δεκάδες τέτοια μέτρα υποδείξαμε από την πρώτη στιγμή. Πριν καν ακόμα υπογράψει η χώρα το πρώτο Μνημόνιο. Πριν καν ακόμα βαθύνει η ύφεση...

Μέτρα όπως συμβάσεις παραχώρησης δημοσίων υποδομών, λιμανιών και περιφερειακών αεροδρομίων, που θα μπορούσαν να φέρουν άμεσα ξένες επενδύσεις, να δημιουργήσουν άμεσα θέσεις εργασίας και εισόδημα στις τοπικές οικονομίες.

Όπως η μεγάλοι οδικοί άξονες, οι αυτοκινητόδρομοι. Από τον Δεκέμβριο του 2009 - προ Μνημονίου – ζητήσαμε από την τότε Κυβέρνηση Παπανδρέου να τους προωθήσει άμεσα. Πέρασαν δύο χρόνια απραξίας. Και σήμερα τους εξήγγειλε η κυβέρνηση Παπαδήμου. Μακάρι αυτή τη φορά να προχωρήσουν...

Η άμεση απορρόφηση των κοινοτικών κονδυλίων. 15 με 17 δισεκατομμύρια από το ΕΣΠΑ περιμένουν να επενδυθούν στην Ελλάδα. Κι ακόμα περιμένουν. Κι αυτά μπορούν να χρηματοδοτήσουν και τους μεγάλους οδικούς άξονες που μόλις ανέφερα και πολλά ακόμα έργα υποδομής. Πραγματικής υποδομής.

Προτείναμε από την αρχή να αναβληθεί η εθνική συμμετοχή. Ακριβώς για να μην επιβαρυνθεί ο εθνικός προϋπολογισμός άμεσα. Τώρα η Ευρωπαϊκή Ένωση προχώρησε ένα βήμα παραπάνω: Για να βοηθήσει την απορρόφηση των κοινοτικών κονδυλίων, χωρίς δημοσιονομικό κόστος για την Ελλάδα ελαχιστοποίησε την εθνική συμμετοχή στο συμβολικό 5%...

Κι όμως ακόμα δεν απορροφούνται! Η ελληνική οικονομία βυθίζεται για πέμπτη συνεχή χρονιά σε μια βαθιά και παρατεταμένη ύφεση χωρίς προηγούμενο, και 15 δισεκατομμύρια απ' έξω περιμένουν μάταια και παραμένουν αναξιοποίητα.

Θα αρκούσαν πέντε μόνο, για να απορροφήσουν τη μισή ύφεση της φετινής χρονιάς και για να μειώσουν το έλλειμμα κατά 3 δισεκατομμύρια τουλάχιστον. Κι όμως παραμένουν αναξιοποίητα.

Αν το σύνολο των αντισταθμιστικών μέτρων που προτείναμε, για να την ταυτόχρονη καταπολέμηση της ύφεσης, είχαν εφαρμοστεί εγκαίρως, σήμερα η ύφεση θα είχε πλήρως ξεπεραστεί. Ή θα ήταν πολύ-πολύ μικρότερη. Και το έλλειμμα θα ήταν κάτω από το μισό. Και δεν θα χρειαζόμασταν νέα μέτρα κάθε τόσο. Και πολλά από τα έκτακτα μέτρα που ήδη πάρθηκαν και που επιδεινώσαν την κατάσταση δεν θα είχαν χρειαστεί.

Σήμερα είναι πιο δύσκολο να εφαρμοστούν άμεσα μερικά απ' αυτά που προτείναμε στην αρχή. Άλλα όμως – όπως η άμεση απορρόφηση των ΕΣΠΑ – μπορούν να πραγματοποιηθούν και να έχουν άμεσο αποτέλεσμα: να προσφέρουν ανάκαμψη και μείωση ελλειμμάτων. Και σε αυτά πρέπει να επιμείνουμε. Γιατί αν δεν υπάρξει ανάκαμψη, τίποτε άλλο δεν μπορεί να αποδώσει.

* Τρίτον, μείωση της φορολογίας! Άμεση μείωση των φορολογικών συντελεστών!

Ποιών; Όλων! Φόρων για τις επιχειρήσεις, φόρων εισοδήματος, ΦΠΑ, φόρων κατανάλωσης και, ασφαλώς, των εργοδοτικών εισφορών...

Κάποιοι προβάλλουν την αντίρρηση ότι κάτι τέτοιο θα μειώσει τα δημόσια έσοδα. Και θα επιδεινώσει, προσωρινά τουλάχιστον, το έλλειμμα.

Όμως ως τώρα, το αντίθετο ακριβώς συνέβη. Τον τελευταίο ενάμιση χρόνο, αυξήθηκαν όλοι οι φορολογικοί συντελεστές, αλλά τα αντίστοιχα δημόσια έσοδα μειώθηκαν...

Προσέξτε: Αυξήθηκαν οι φορολογικοί συντελεστές, αλλά μειώθηκαν τα φορολογικά έσοδα! Άρα, η αύξηση των φόρων προκάλεσε το αντίθετο αποτέλεσμα. Άρα, ήταν λάθος...

Μήπως είναι καιρός να διορθώσουμε το λάθος; Μήπως είναι καιρός να μειώσουμε τους φορολογικούς συντελεστές προκειμένου να αυξήσουμε τα φορολογικά έσοδα; Εμείς απαντάμε, ανεπιφύλακτα ναι!

Δύο σημεία θέλω να προσέξετε στο σημείο αυτό:

-- Δεν λέμε μόνο να μειωθούν οι φορολογικοί συντελεστές. Λέμε να αλλάξει ολόκληρο το φορολογικό σύστημα. Να εφαρμοστεί η σύγχρονη τεχνολογία για να περιοριστεί η φοροδιαφυγή. Να ελαχιστοποιηθεί η επαφή του εφόρου με τον φορολογούμενο. Να δοθεί η επιλογή στον μικρομεσαίο επιχειρηματία να επιλέξει αν προτιμά τεκμαρτό υπολογισμό των υποχρεώσεων του ή πλήρη λογιστικό έλεγχο.

Μ' άλλα λόγια να γίνει το φορολογικό μας σύστημα πιο αποτελεσματικό, πιο διαφανές και πιο ευέλικτο. Με μικρότερα «παράθυρα» φοροδιαφυγής, μικρότερα κίνητρα φοροδιαφυγής και μηδενική ανοχή – δηλαδή δρακόντειες ποινές – στη φοροδιαφυγή...

Αλλά για να αποδώσουν όλα αυτά, χρειάζονται μικρότεροι φορολογικοί συντελεστές! Γιατί με την απότομη άνοδο της φορολογίας τα τελευταία χρόνια, όσοι δεν πλήρωναν εξακολουθούν να φοροδιαφεύγουν, ενώ όσοι πλήρωναν, πλέον δεν αντέχουν!

Προτείνουμε, μ' άλλα λόγια, ένα νέο «κοινωνικό συμβόλαιο» ανάμεσα στον φορολογούμενο και το κράτος: Το κράτος από την πλευρά του θα φορολογεί λιγότερο. Αλλά αν πιάνει κάποιον να επιμένει στη φοροδιαφυγή, παρά τη σημαντική ελάφρυνση των φορολογικών επιβαρύνσεων, θα είναι αμείλικτο απέναντί του.

-- Το δεύτερο που πρέπει να προσέξουμε είναι ότι η μείωση των φορολογικών συντελεστών και η αναμόρφωση του φορολογικού συστήματος, είναι απαραίτητα για να δουλέψουν όλα τα άλλα μέτρα δημοσιονομικής προσαρμογής, καταπολέμησης της ύφεσης και δραστικής μείωσης του ελλείμματος.

Το γιατί είναι προφανές: Τα νοικοκυριά θα έχουν περισσότερο διαθέσιμο εισόδημα. Οι επιχειρήσεις μεγαλύτερους τζίρους, περισσότερα κέρδη, περισσότερες αντοχές στην κρίση, περισσότερες δυνατότητες να αυξήσουν τις θέσεις εργασίας...

Και θα υπάρξουν περισσότερες επενδύσεις!

Το πιο σημαντικό, όμως, είναι ότι όσο διατηρείται η σημερινή υπέρφορολόγηση, οι επιχειρήσεις που δεν αντέχουν κλείνουν. Κι όσες μπορούν, φεύγουν από την Ελλάδα και πηγαίνουν δίπλα, σε γειτονικές χώρες με φορολογικούς συντελεστές 10 και 12%. Ενώ εδώ έχουμε τετραπλάσιους!

Απλά ερωτήματα:

Ποιος θα επενδύσει σε μια χώρα όταν στις διπλανές χώρες οι φόροι είναι κάτω από τους μισούς;

Πώς θα υπάρξει ανάπτυξη, άνοδος της παραγωγικότητας και άλμα ανταγωνιστικότητας, όταν όχι μόνο δεν προσελκύουμε νέους επενδυτές, αλλά διώχνουμε κι αυτούς που έχουμε;

Πού ακούστηκε να αγωνιζόμαστε για αύξηση της Ελληνικής ανταγωνιστικότητας, όταν την ίδια στιγμή υπερφορολογούμε τα πάντα και διώχνουμε τους επενδυτές;

Για να το δούμε κάποτε και πέρα από τα στενά οικονομικά όρια, η υπέρ-φορολόγηση τσακίζει την μεσαία τάξη! Κι όλοι γνωρίζουμε – ο Αριστοτέλης μας έχει προειδοποιήσει εδώ και αιώνες, άλλωστε – ότι η μεσαία τάξη είναι απαραίτητη για να υπάρξει Ανάπτυξη με κοινωνική ισορροπία και με υγιές δημοκρατικό πολίτευμα.

Διαλύοντας την μεσαία τάξη με υπέρ-φορολόγηση, υπονομεύουμε ταυτόχρονα και τις αναπτυξιακές προοπτικές μας και την κοινωνική συνοχή μας και τη δημοκρατία μας!

Κάποιοι θα μας πουν πως δεν είναι δυνατό, σήμερα, να μειωθούν όλοι οι φορολογικοί συντελεστές. Αλλά κι έτσι ακόμα, από κάπου πρέπει να αρχίσουμε τώρα. Αμέσως! Ας πούμε από την επιβολή ενιαίου φόρου επιχειρηματικών κερδών 15%, το λεγόμενο flat rate! Το μήνυμα που θα στείλουμε θα είναι πολύ ισχυρό. Η αλλαγή της ψυχολογίας άμεση. Και οι επιπτώσεις στις επενδύσεις, εγχώριες και ξένες, επίσης άμεσες. Πρέπει να το τολμήσουμε...

Αλλά και από τη μείωση των εργοδοτικών εισφορών. Που στην Ελλάδα είναι οι υψηλότερες στην Ευρώπη. Αυτό άμεσα θα ανακουφίσει τις υπάρχουσες επιχειρήσεις και θα ενθαρρύνει μαζί με τα άλλα βέβαια, νέες επενδύσεις.

Αν υπάρχουν φόβοι ότι θα προκύψουν βραχυχρόνιες απώλειες εσόδων, είμαστε έτοιμοι να συζητήσουμε μέτρα δημοσιονομικά ισοδύναμα. Όστε ό,τι χαθεί από την μια πλευρά, έστω και για λίγο στην αρχή, να εξασφαλιστεί από άλλες πλευρές.

Εμείς πιστεύουμε ότι από την αρχή θα αποδώσουν πολύ θετικά τα μέτρα μείωσης της φορολογίας. Αλλά αν υπάρχουν φόβοι ότι αυτό θα αργήσει, είμαστε έτοιμοι να συζητήσουμε δημοσιονομικά ισοδύναμα μέτρα. Αλλά από κάπου πρέπει να αρχίσουμε τη μείωση των φορολογικών συντελεστών. Άμεσα!

Χρειαζόμαστε άμεσα ένα επενδυτικό σοκ. Πιστέψτε με, είναι απόλυτα εφικτό αυτό. Αλλά, για να συμβεί, χρειαζόμαστε χαμηλότερους φορολογικούς συντελεστές.

Και κάτι ακόμα εδώ: Πέρα από ανταγωνιστικά πλεονεκτήματα, η Ελλάδα και έχει και πλουτοπαραγωγικούς πόρους. Στο χερσαίο υπέδαφος αλλά και στον υποθαλάσσιο χώρο της. Μόνο που ΑΟΖ δεν έχει ανακηρύξει ακόμα. Ενώ το έκανε η μικρή Κύπρος. Και κέρδισε πολλαπλά. Καταλαβαίνετε τι θα κερδίζαμε και πόσοι θα μας στήριζαν, αν το κάναμε; Εμείς θα το κάνουμε!

* Τέλος, χρειάζεται να ενισχύσουμε την Ανταγωνιστικότητα της Ελληνικής Οικονομίας. Με διαρθρωτικά μέτρα. Πολύ πιο θαρραλέα και πολύ πιο ορθολογικά απ' αυτά που ήδη αποτολμήθηκαν.

-- Δεν μπορούμε να μιλάμε για ενίσχυση του Τουρισμού κι ακόμα να μην έχουμε καταργήσει ουσιαστικά το καμποτάζ!

-- Δεν μπορούμε να μιλάμε για τη Ναυτιλία κι ακόμα να μην έχουμε αποκαταστήσει αυτοτελές υπουργείο Ναυτιλίας, όπως δεν έχουμε αποκαταστήσει αυτοτελές υπουργείο Τουρισμού.

-- Δεν μπορεί να αναζητούμε επενδύσεις κι ακόμα να μην έχει λειτουργήσει το «φαστ-τρακ». Που πρέπει να διευρυνθεί. Να γίνει βασικό

εργαλείο καταπολέμησης της γραφειοκρατίας. Και σήμερα η γραφειοκρατία ζεί και βασιλεύει, ενώ το «φαστ-τρακ» παραμένει στα χαρτιά...

Αλήθεια αναρωτήθηκε ποτέ κανείς πως θα προσελκύσουμε το ναυτιλιακό κεφάλαιο στην Ελλάδα; Να κάνει τι; Να επενδύσει πού;

-- Πώς θα βοηθήσουμε τον αγρότη και τον κτηνοτρόφο να γίνουν ανταγωνιστικοί, ιδιαίτερα μετά το 2013 που θα καταργηθούν ή θα αναμορφωθούν οι κοινοτικές επιδοτήσεις; Στο Ισραήλ, όπου ήμουν χθες, υπερηφανεύονται ότι η δική του Γεωργία είναι high-tech. Αλλά και η μεταποίηση των αγροτικών τους προϊόντων. Κι ας μην έχουν ούτε μικρό μέρος των δικών μας παραγωγικών πλεονεκτημάτων. Δεν έχουν ούτε νερό. Κι όμως έχουν εξαγωγική Γεωργία!

-- Πώς θα γίνει η Οικονομία πιο ανταγωνιστική; Με όλο και υψηλότερους φόρους και όλο πιο πολυπληθή κυβέρνηση; Με υπουργικό Συμβούλιο 40 και 42 και 49 υπουργών και υφυπουργών θα γίνουμε «πιο ανταγωνιστικοί», όταν ήδη η Ιταλία έχει δεκαπενταμελές υπουργικό συμβούλιο;

Και κάτι τελευταίο για τη ρευστότητα: Αυτή τη στιγμή ακόμα κι αν κάνουμε όλα τα υπόλοιπα, αν δεν λύσουμε το πρόβλημα της ρευστότητας, είναι αδύνατο να σταθεί η Οικονομία στα πόδια της.

Σκεφτείτε τις ανεξόφλητες οφειλές του δημοσίου στο δημόσιο τομέα, το λεγόμενο εσωτερικό χρέος. Σήμερα φτάνουν τα 7 δισεκατομμύρια, κι αφορούν όλα οφειλές του δημοσίου το 2010 και το 2011. Υγιείς και ανταγωνιστικές επιχειρήσεις κινδυνεύουν να κλείσουν γιατί τους χρωστά το κράτος και δεν τους πληρώνει. Αλλά τις κυνηγά από πάνω να του πληρώσουν το ΦΠΑ που το ίδιο το δημόσιο, ως «πελάτης» τους, δεν τους έδωσε!

Να υπάρξει τουλάχιστον συμψηφισμός οφειλών από και προς το δημόσιο. Αυτό θα ανακουφίσει πολλές επιχειρήσεις, θα βοηθήσει τη ρευστότητα και δεν θα βλάψει το έλλειμμα. Αντίθετα θα το μειώσει αμέσως.

Το προτείνουμε. Κι όμως, ακόμα δεν έγινε...

Αυτή τη στιγμή η Ελλάδα πνίγεται σε ένα βρόγχο ασφυξίας από έλλειψη ρευστότητας. Καμία λύση στο ελληνικό πρόβλημα δεν πρόκειται να σταθεί, αν δεν αντιμετωπιστεί αυτή η ασφυξία ρευστότητας.

Δεν θα πω τίποτε άλλο επ' αυτού, γιατί το πρόβλημα της ρευστότητας αναγκαστικά θα αντιμετωπιστεί πρώτα εκτός Ελλάδας. Οποιαδήποτε οριστική ρύθμιση βιωσιμότητας του Ελληνικού χρέους περνά αναγκαστικά από την εξασφάλιση και της ρευστότητας στο τραπεζικό σύστημα. Με την πλήρη επανα-κεφαλαιοποίηση των τραπεζών, αλλά και με μέτρα που θα ανοίξουν τις κάνουλες της ρευστότητας από τις τράπεζες στην πραγματική οικονομία.

Να θυμάστε ακόμα: Το πρόβλημα σήμερα γίνεται πιο δύσκολο, γιατί δεν είναι μόνο η Ελλάδα που βούλιαξε σε ύφεση. Τώρα βουλιάζει και η Ευρώπη σε ύφεση! Το προεξοφλούν πια οι πάντες. Κι αυτό καθιστά ακόμα πιο επιτακτική την ανάγκη να πάρουμε άμεσα μέτρα Ανάκαμψης. Εδώ στην Ελλάδα!

Κι ακόμα, στην Ευρώπη πυκνώνουν τα σύννεφα της αβεβαιότητας. Την τελευταία απόφασή της δεν την δέχθηκαν καλά οι διεθνείς αγορές. Αυτή η αβεβαιότητα απαιτεί ακόμα πιο αποφασιστική πολιτική στην Ελλάδα. Για μεταρρυθμίσεις, για μείωση του ελλείμματος, αλλά και για Ανάκαμψη. Χωρίς την οποία όλοι οι άλλοι στόχοι ακυρώνονται...

Κυρίες και κύριοι,

Θα ξεκινήσουμε αύριο με τη χειρότερη κληρονομιά. Αλλά μπορούμε και θα το επιτύχουμε. Ξέρω ότι δεν θα είναι εύκολο. Ξέρω ότι χρειάζεται χρόνος. Δεν πρόκειται ούτε για μια μέρα, ούτε για μια εβδομάδα, ούτε για ένα μήνα.

Δουλειά μου δεν είναι να πω τα γνωστά ψέματα, αλλά να επιμείνω στη δύσκολη αλήθεια. Ότι η Ελλάδα χρειάζεται Ανάκαμψη!

Για να 'χουν και πάλι οι Έλληνες Ελπίδα...

Θα αντιμετωπίσουμε την κρίση με θάρρος. Με σιγουριά. Χωρίς φόβο...

Με δύο λόγια ζητάμε:

-- Η πολιτική διεξόδου από την κρίση να αναδείξει στο εξής σε άμεση προτεραιότητα την Ανάκαμψη.

-- Να προχωρήσει η μείωση του ελλείμματος, αλλά αυτή τη φορά, με έμφαση κυρίως στο χτύπημα της σπατάλης. Σίγουρα όχι άλλες «οριζόντιες περικοπές». Και να επανορθωθούν κάποιες αδικίες που έγιναν από τις προηγούμενες «οριζόντιες περικοπές». Κατά προτεραιότητα η αποκατάσταση των χαμηλών συντάξεων και των πολυτεχνικών επιδομάτων. Η μοναδική υπόσχεση που έχω δώσει...

-- Να χτυπηθεί το αληθινό λίπος της κυβέρνησης. Χρειαζόμαστε μικρότερο και καλύτερο κράτος με λιγότερους φόρους που θα τους πληρώνουν όλοι. Σήμερα έχουμε μεγάλο κράτος και υψηλούς φόρους. Που τους πληρώνουν όλο και λιγότεροι. Και κυρίως τους πληρώνουν αυτοί που δεν αντέχουν πια...

-- Να δοθεί έμφαση στις διαρθρωτικές αλλαγές, αλλά αυτή τη φορά με έμφαση της ενίσχυση της Ανταγωνιστικότητας. Που σημαίνει πριν απ' όλα μείωση της φορολογίας και χτύπημα της γραφειοκρατίας. Προφανώς να μην υπάρξουν άλλοι φόροι. Και απαραίτητως να μειωθούν άμεσα κάποιοι φορολογικοί συντελεστές. Στις επιχειρήσεις και στις εργοδοτικές εισφορές κατά προτεραιότητα.

-- Να δοθεί έμφαση ακόμα στην αποκατάσταση της κοινωνικής συνοχής. Γιατί χωρίς αυτήν, κανένα πρόγραμμα δημοσιονομικής προσαρμογής δεν μπορεί να ολοκληρωθεί και να πετύχει.

Τρία προτάγματα συνοψίζουν αυτά που έχω να σας πω σήμερα:

Ανάκαμψη, Ανταγωνιστικότητα, Κοινωνική Συνοχή.

Πάνω σε αυτά τα τρία, οφείλουμε να αναζητήσουμε δρόμους συναίνεσης με την κοινωνία.

Πάνω σε αυτά μπορούν και πρέπει να συνεννοηθούν οι πολιτικές δυνάμεις του τόπου.

Αλλά πάνω στα τρία αυτά προτάγματα:

Ανάκαμψη, Ανταγωνιστικότητα και αποκατάσταση Κοινωνικής Συνοχής.

Αν επιτύχουμε και τα τρία, μη φοβάστε την Ελλάδα.

Θα ξεπεράσει την κρίση της γρήγορα.

Αν δεν τα επιτύχουμε – και τα τρία! – δεν πάμε πουθενά.

Κι όχι κάποια από τα τρία. Και τα τρία!

Ανάκαμψη, Ανταγωνιστικότητα, Κοινωνική Συνοχή.

Σας ευχαριστώ πολύ».

